

[Arne Melchior]

pleks, som var totalt ukendt, og som indtil denne dag er totalt eller i hvert fald delvis ukendt. Men jeg forstod da på statsministerens pressekonference i forrige uge, at han har forladt denne tanke om en folkeafstemning om en lovgivning, som jo i givet fald måtte være vedtaget i Folketinget forinden.

Så kom der den bombastiske udråbelse af Danmarkshistoriens største plan, som om det var en udråber på Dyrehavsbakken, der talte.

Og så kom endelig hovsaindrebet om pensionerne her for nogle få uger siden, som endte i en total fuser.

I alt dette savnede jeg den statsminister, jeg kender, den pragmatiske, den beherskede, den meget fair, den meget resultatsøgende statsminister. Hvis han pludselig vil til at være det igen, så må han gerne opnå 10 års jubilæum for CD's vedkommende.

Men forleden dag kom så ved lanceringen af planen det allerstørste shownummer: »Nu skal I bare høre,« sagde statsministeren, »jeg og mine kollegaer i regeringen vi går ned i løn, 20 pct. af, hvad vi tjener over 500.000 kr., giver vi afkald på, det giver vi tilbage til samfundet«. Heller ikke dér foreligger der nogen konsekvensberegning, for mon ikke det vil vise sig, hvis ellers regeringens masterplan bliver gennemført, at statsministeren og hans kollegaer netto vil få mere udbetalt efter denne skitserede lønnedgang og efter nedsettelsen af de højeste skatter? Man vil altså vise tålmodighed og mådehold og offervilje og samfundssind, men personligt får man mere ud af det. Det er da ikke nogen god idé at køre tingene frem sådan!

Nå, men det var nogle eksempler på oppustning. Der er jo også gudskelov det modsatte, og det er særlig kommet Det Radikale Venstre til gode. Der er nogle områder, hvor statsministeren har vist sig overmåde tålmodig, mild og overbærende. Jeg skal nævne nogle af punkterne, hvad angår Det Radikale Venstres forhold i regeringen og til statsministeren.

Det startede med en kronik af miljøministeren i Politiken, i hvilken det hed, at det var på høje tid, at Socialdemokratiet kom med i regeringen, og da samme miljøminister – som jo ikke er den ringeste talsmand for Det Radikale Venstre – blev spurgt, hvem der så skulle være statsminister, Poul Schlüter eller Svend Auken, var svaret, at det var såmænd lige meget. Det er nok første gang, en minister har budt sin chef, sin statsminister, noget sådant.

Så har De Radikale livligt deltaget i angrebene på Folketingets formand i hans egenskab af tidligere justitsminister.

Og så indgik De Radikale minsandten valgforbund om et af tidens allervigtigste spørgsmål med det store oppositionsparti, vi har. Hvis det ikke havde været fyringsgrund fra statsministerens side, hvis han altså ikke var så mild og tålmodig og overbærende, så ved jeg ikke, hvad der skal til.

Så kom jo masterplanen, som fru Marianne Jelved faktisk havde torpederet ved et radikalt hovedbestyrelsesmøde 8 dage før planen så dagens lys.

Og så kom jo altså den episode, som jeg i min korte bemærkning før fremdrog, og som fru Marianne Jelved ikke kunne svare på eller ikke tør svare på, nemlig at en minister – økonomiministeren, den ledende radikale minister – foreskriver statsministeren en forhandlingsmetode. Dette er i modstrid med, hvad statsministeren har sagt i dag, men så vidt jeg ved, vil økonomiministeren også være økonomiminister ved solnedgang, og det er da højst forbløffende.

I hvert fald kan man sige, at CD er mere loyal i opposition, end Det Radikale Venstre er i regering. Der er her tale om en trojansk hest; der er bare den forskel fra den originale historie, at det er statsministeren selv, der har bragt den ind i lejren.

Jeg forestiller mig, at statsministeren længes ganske meget efter firkløverstemningen, efter firkløversamarbejdet, efter firkløverloyaliteten og den ånd, som det spredte ud over land og rige. Men det kan jo også være, at han benytter en snart kommende anledning til at få det genskabt.

Visse ting lykkedes i firkløverårene, skal man huske. Bl.a. blev der skabt balance i statsregnskabet. Det var en stor opgave, den blev endda løst hurtigere end forudsagt – det er sjældent, det går sådan.

Hvordan er det så gået nu? Jeg har et par tal. Finansloven for 1988 skulle slutte med et underskud på 1½ mia. kr. Hvad blev resultatet? Et underskud på 12,8 mia. kr., altså en ottedobling og altså godt og vel 10 mia. kr. i underskud, efter at vi havde været vant til at balancere med 1 eller 2 mia. kr. op eller ned fra nulpunktet.

For 1989 siger finansloven, at der skal være 1 mia. kr. i underskud, altså stort set balance, men dagbladet Børsen, som jo ikke vil regerin-